

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

“Ἡ ἀνίκητη ἐλπίδα,”

Στὸν ἀγαπητό μου φίλο
καὶ συμπατριώτη
κ. Δ. Μ. Σάργου.

Τὸ δειλινὸ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, ἡ κάκω ἡ Μήτηρ, σὰν ὅλες τὲς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων, ἔσφαξε μιὰ παχειὰ καὶ μεγάλη κόττα, ἀπὸ τὰς δέκα-δώδεκα κοτούλες, ποὺ εἶχε στὴν πλατύχωρη αὐλή της, τὴ ζεμάτησε, τὴ μάδωσε, καὶ τὴν ἔβαλε νὰ βράσῃ ἀκέρια μέσα σ' ἕνα κακάβι, συγύρισε τὸ σπιτοκαλύβό της, ἔστρωσε στὴν κορφή τῆς παραστῆς τὴ νυφιατικὴ τὴν προκόβα της, ἔδωσε τὴ γκρινιάρικα τῆς τὴ σκύλα στὴ κρικέλα καὶ περίμενε, σὰν ὅλες τῆς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων, νὰ ῥθῃ ὁ ξενητεμένος ὁ Γιάννης της, ξημερώνοντας τὰ Χριστούγεννα.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία ἔξακολουθοῦσε χρόνια καὶ χρόνια. Ἦταν ἀκόμα νεῖα ἡ κάκω ἡ Μήτηρ, ὅταν χήρα πεντάμορφη καὶ πεντάρφανη, ξεκίνησε τὸ μονάκριβό της τὸ Γιάννη γιὰ τὴν ἐρημὴν τὴν ξενητείαν. Δὲν εἶχε ἄσπρη τρίχα ἀκόμα στὰ κατὰμαυρα καὶ αἰγούρα μαλλιά της, ὅταν τὸν φίλησε γιὰ ὑστέρη φορά, καὶ τὸν εἶδε ψηλὰ πὸ τὴν ραχούλα, ἀπὸ τ' ἀγνάντια ψηλά, μὲ δακρύπνιχτα μάτια, νὰ χάνεται στὸ μακρὸς τοῦ δρόμου καὶ νὰ γίνεταί ἄφαντος. Χρόνια καὶ χρόνια ἀπὸ τότες ἡ δόλιχ ἡ κάκω ἡ Μήτηρ περνοῦσε τὴ ζωὴ της μονάχη στὸ σπιτοκαλύβό της, ἔχοντας γιὰ μόνη συντροφιά της τοὺς τέσσερους τοίχους, τὸ εἰκόνισμα, τὴ στία, μιὰ γίδα, μιὰ γάτα, μιὰ σκύλα καὶ καμμιά δεκαριά κόττες, μ' ἕναν ὠμορφο πετεινὸ, ποὺ τῆς χρησίμευε κάθε πρωὶ νὰ τὴν ξυπνήσῃ, γιὰ ν' ἀνάβῃ τὴ φωτιά της, καὶ ν' ἀρχινῇ τὸ ἐργόχειρό της, ρόκκα, ἢ πλέξιμο, ἢ μπάλωμα, ἢ γιὰ νὰ πηγαίνη στὸ λόγγο νὰ φορτῶνεται ξύλα.

Τὰ νειοπαῖδια τοῦ χωριοῦ πήγαιναν κ' ἐρχονταν στὴν ξενητείαν, ποῖο σὲ τρία χρόνια, ποῖο σὲ τέσσερα, καὶ ποῖο σὲ πέντε τὸ βαρὺ, βαρὺ, ἀλλ' ὁ Γιάννης τῆς κάκως τῆς Μητρίνας, οὔτε φαίνονταν, οὔτε ἀκούονταν πουθενά ! Ὅλος ὁ κόσμος τὸν θεωροῦσε χαμένο, καὶ ὁ προεστὸς τοῦ χωριοῦ τὸν ξέγραψε ἀπὸ τὸ δεφτέρι του, γιὰ νὰ μὴ πλερόνη τὴ κακομοῖρα ἡ κάκω ἡ Μήτηρ τὸ χαράτσει τοῦ ἀδικα. Καὶ ὅμως ἡ κάκω ἡ Μήτηρ εἰσέλασε τὰ ρούχ' αὐτῆς, ἀμα ἔμαθε ὅτι τῆς ξέγραψε ὁ προεστὸς τὸ παιδί της, καὶ πῆγε στὸ σπίτι του καὶ τὸν ἔκανε ἀπ' ἄσπρου.

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἔλεγε βγαίνοντας ἀπὸ τοῦ προεστοῦ, νὰ μοῦ σβύσῃ τὸ παιδί μου ! Τί τὸν μέλλει αὐτὸν σὰν πλερόνω ἐγώ ; Νὰ σβύσῃ τὸ κεφάλι του ὁ παλιάνθρωπος ! κακὸ χρό... νὰ μὴν ἔχῃ !

Εἶχε πάντα τὴν καρδιά της γεμάτη ἐλπίδα, ἐλπίδα ζουρλή καὶ παράλογη, καὶ τῆς φαίνονταν ὅτι τὸ παιδί της ἦταν γερό καὶ καλά, ὅτι κέρδιζε χρήματα, μὲ τὸ σωρό, ὅτι ἀπόχτησε χτήματα καὶ ὅτι βρίσκεται στὸ δρόμο νὰ ῥχεταί. Ζοῦσε ἡ καὶ μὲν τ' ἀργατικό, πότε στ' ἀμ-

πέλια, καὶ πότε στὰ χωράφια τῶν χωριανῶν της, καὶ ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος τὴ συμπονῶνταν αὐτὴ δὲν τώβαινε κατω, ἀλλ' ἀπελογιῶνταν μὲ θυμὸ :

— Πᾶ ! καὶ ποῖος σὰς πληροῖ νὰ μοῦ τραβάτε τὴν ἀγκούσα ; Μὴ σὰς πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι χάθηκε τὸ παιδί μου, καὶ δὲ θὰ μῶρθῃ ; Αὐτὸ ζῇ καὶ βασιλεῦει, δοῦξαι ὁ Θεός ! Ἔτσι μοῦ λέγει ἡ καρδιά μου !

Κάθε δειλινὰκ χειμῶν-καλοκαίρι ὅταν ἔεμε ὁ ἥλιος νὰ βασιλέψῃ, ἔφινε τὴν ἀργατεία της, ἡ τὸ σπιτοκαλύβότης, ἔπαιρνε τὴ ρόκκα της καὶ γνέθοντας πήγαινε ψηλὰ στὴ ραχούλα, στ' ἀγνάντια τοῦ χωριοῦ, ποὺ δίνουν στὸ μάτι μεγάλο δρόμο, καὶ ἐκεῖ καθόνταν καὶ ἀγνάντευε τὴ στράτα, ὡς μιὰ ὥρα μακρὰ, ὅσο ἔκοβε τὸ μάτι της, καὶ μὲ ἀνίκητη ἐλπίδα ἀκολουθοῦσε τοὺς διαβάτες, ποὺ ἐρχονταν καὶ μοναχοκουβέντιαζε :

— Νὰ αὐτὸς θάβῃ ! Αὐτὸς ὁ καθαλλάρης ! Κύντα πὼς τρέχει τὸ μουλάρι του ! Καλῶς ὦρises παιδί μου ! Καλῶς τὰ μάτια σου, ψυχούλα μου !

Κ' ἀνοίγε τὴν ἀγκαλιά της, μὲ ἄφατη χαρὰ καὶ ροβολοῦσε δύο-τρία πατήματα, ἀλλ' ὁ καθαλλάρης ἐκεῖνος δὲν ἦταν ὁ Γιάννης τῆς κάκως τῆς Μητρίνας, οὔτε κ' ἄν χωριανὸς της, γιὰτί, ἀμα ζύγωνε στὸ χωριό, ἔπαιρνε τὸν ἄλλο τὸ δρόμο, τραβῶντας γιὰ ξένο χωριό, καὶ ἡ κάκω ἡ Μήτηρ χαρωπὴ χαρωπὴ ἔπαιρνε μὲ τὸ βλέμμα της ἄλλον καθαλλάρη διαβάτη γιὰ Γιάννη της, ὅσο ποῦ καὶ αὐτὸς ἔπαιρνε ἄλλο δρόμο, καὶ δὲν ἔφευγε ἀπὸ τ' ἀγνάντια παρὰ ὅταν θόλωνε καὶ ἄρχιζε νὰ χύνεται τὸ σκοτάδι μὲ τὸ σακὶ στὴ γῆ. Τότε γυρῖζε στὸ σπιτοκαλύβό της γελαστή καὶ χαρωπὴ μὲ τὴν καρδιά της γεμάτη ἐλπίδα κουνώντας τὸ κεφάλι καὶ λέγοντας :

— Ποῖος ξέρει τὸ καὶ μὲν, ποῦ νυχτώθηκε ! Δὲν τ' ἄφηκε ἡ κούραση τοῦ δρόμου νὰ φτάσῃ ἀπόψε ! Καὶ αὐριο μέρα τοῦ Θεοῦ ξημερώνει ! Αὐριο ἔρχεται !

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἔξακολούθησε χρόνια καὶ χρόνια. Ἡ ἐλπίδα φώλιαζε βαθυὰ στὰ φυλλοκάρτης κάκως τῆς Μητρίνας καὶ τίποτε δὲ μπορούσε νὰ τὴν ξεσκαλίσῃ ἀπέκει μέσα. Οἱ μέρες, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια περνοῦσαν σὰν ὀνειρο πτερωτό, καὶ παράσερναν στὸ διάβα τους νεῖατα, ζωὲς καὶ ἐλπίδες, ἀλλὰ ἡ κάκω ἡ Μήτηρ δὲ σκοτίζονταν καθόλου, καὶ εἶχε τὴν καρδιά της περιβόλι. Ὅταν δούλευε μὲ τὴν ἀργατεία αὐτὴ ἔσερνε πάντα τὸ τραγοῦδι, καὶ τραγοῦδι ξενητεμένο, γιὰ τὸν ξενητεμένο τὸ γυιό της, ποὺ πάντα ἐρχονταν σὲ χρυσοκάπουλη μούλα, καὶ ποτὲ δὲ φαίνονταν ! Ὅλος ὁ κόσμος, ἄντρες καὶ γυναῖκες τὴν συμπονῶνταν τὴν καὶ μὲν τὴν κάκω Μήτηρ, καὶ ἔλεγαν μέσα τους :

— Ὁ Θεὸς νὰ τῆς αὐγατῇ τὴν ἐλπίδα ! Τὰ λειανοπαῖδια ὅμως τοῦ χωριοῦ, ὅταν ἡ

κάκω ἡ Μήτηρ τραβοῦσε μὲ τὴ ρόκκα στὸ ζωνάρι, γι' τ' ἀγνάντια, γι' ν' ἀγναντέψῃ τὸ γυιόκα της, ποῦ ὅλο ἐρχονταν ἀπὸ τὰ ξένα, τὴν ἔπαιρναν ἀπὸ κοντά, καὶ ὅταν ἄρχιζε νὰ μοναχοκουβεντιάσῃ τῆς ἔλεγαν μὲ παιδικαῖα κακία :

«Ὅταν ἀσπρίσῃ ὁ κόρακας καὶ γένῃ περιστέρι τότε θ' ἄρθῃ καὶ ὁ Γιάννης σου μ' ἕνα ραβδί στὸ χέρι.

Ἡ κάκω ἡ Μήτηρ, τὲς πλειότερες τὲς φορές δὲν τὰ συνερίζονταν τὰ λειανοπαῖδια, ἀλλ' ὅταν τὴν παραπίγγοναν τοὺς ἀπολογιῶνταν :

— Οὐγγῶ !!! Νὰ δαγκάσετε τὴν γλῶσσά σας ! Οὐγγῶ !!! Κακὸ χρό... νὰ μὴν ἔχετε ! Ἔτσι λέτε σεῖς νὰ μὴ ἔρθῃ ὁ Γιάννης μου ; Μωρὲ θάρρη παλιόπαιδα καὶ θὰ σκάσετε !

Στὸ τέλος γυρῖζε τὸ τόνον τῆς φωνῆς της :

— Σωπάστε παιδάκια μου ! Σωπάστε καλημέρα σας ! Τί καλούδια θὰ σὰς φέρῃ ὁ Γιάννης μου ὁλωνῶν, ὅταν ἔρθῃ ! . . .

Καὶ τὰ παιδιὰ ἀκούοντας ὅτι ὁ Γιάννης τῆς κάκως τῆς Μητρίνας, θὰ τοὺς ἔφερνε καλούδια, σκορπίζονταν καὶ τὴν ἄφιναν ἡσυχῇ.

Πέρασαν χρόνια καὶ χρόνια, ποὺ ἔξακολουθοῦσε ἡ κάκω ἡ Μήτηρ νὰ ἐλπίζει, νὰ ἐλπίζει καὶ ὅλο νὰ ἐλπίζει. Κάθε βράδυ περίμενε τὸ Γιάννη της, καὶ κάθε βράδυ ξενυχτοῦσε ἐρημῇ καὶ μονάχη στὸ σπιτοκαλύβό της, χωρὶς νὰ χολιάσῃ, χωρὶς ν' ἀθήμενα, χωρὶς νὰ ἀπελπίζεται, περιμένοντας καὶ βγαίνοντας στ' ἀγνάντια. Εἶχε χάσει τὸ λογαριασμὸ πόσα χρόνια εἶχε ὁ Γιάννης της στὰ ξένα. Δὲ θυμῶνταν πόσα χρόνια τῆς βάραιναν τὴ ράχη, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ξεκίνησε τὸ μονάκριβό της, καὶ τὸ ἀγνάντευε ἀπὸ τὴ ραχούλα, ὅσο ποῦ τὸ ἔχασε, ἀπὸ τὰ δακρύπνιχτα μάτια της, σκέπασε τὸν καθρέφτη της, ποὺ εἶχε κρεμασμένο δεξιά στὴ θύρα της, καὶ ἀπὸ τότε δὲν εἶδε τὸ πρόσωπό της ! Τὰ μαλλιά της εἶχαν ἀσπρίσει ὅλα, τὰ μούτρα της εἶχαν ζαρώσει, καὶ ἡ ράχη της εἶχε κυρτώσει, καὶ αὐτὴ δὲν τὸ γινώριζε. Τὰ χρόνια σωρεύονταν τὸ ἐν ἅπῳ στὸ ἄλλο, καὶ ἡ κάκω ἡ Μήτηρ δὲν τὸ καταλάβαινε, γιὰτί τὰ δόντια της στέκονταν γερά, καὶ κάθε Σάββατο, ἡ παραμονὴ γιορτῆς ποὺ λούζονταν, λούζονταν σύνταχα, στὸ πρῶτο λάλημα τοῦ πετεινοῦ, καὶ ἔτσι δὲν μπορούσε νὰ ἰδῇ τὰ μαλλιά της, ποὺ εἶχαν γένει ἀσπρὰ σὰ βαμπάκι.

Ἄν καὶ κάθε δειλινὸ ἔβγαλε στ' ἀγνάντια ἡ κάκω ἡ Μήτηρ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ παιδί της νὰ ῥχεταί, ὅμως οὔτε ραγὶ ἐτοίμαζε, οὔτε τὴν προκόβα ἔστρωνε, οὔτε τὴ σκύλα ἔδενε στὴν κρικέλα, γιὰ νὰ μὴν ἀληχτήσῃ τοῦ χωριανοῦ. Μόνο τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειά. Τὸ εἶχε κομποδεμένο ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὅτι ὁ Γιάννης της θὰ ἐρχονταν χωρὶς ἄλλο, ξημερώνοντας τὰ Χριστούγεννα, καὶ ἀπὸ τὴν παραμονή, χωρὶς νὰ βγῇ καθόλου στ' ἀγνάντια, ἔσφαξε τὴν παχύτερή της κόττα, τὴ ζεμάτωσε, τὴ μάδωσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ βράσῃ. σκούπιζε τὸ σπῆτι καλὰ καλὰ, ἔστρωνε τὴ

νυφιάτικη τὴν προκοβὴ τῆς, στὴν κορφή, κι' ἔδανε τὴ σκύλα στὴν κρικέλλα γιὰ νὰ εἶναι ὅλα ἔτοιμα τὸ πρωί, καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἄλλη δουλειά, ποῖρά νὰ πᾶν στὴν ἐκκλησιά, κι' οὐδ' ἄλλο.

Τόσα Χριστογεννα πέρασαν, καρτέρει καὶ καρτέρει, ποὺ μπορούσαν νὰ φτιάξουν ἄνερὸ μῆ-
να, κι' ὁ Γιάννης τῆς κάκως τῆς Μήτριναις δὲ
φαίνονταν! Τὴ νὰ εἶχε γένειο τάχα ὁ Γιάννης
τῆς κάκως τῆς Μήτριναις; Χωρὶς ἄλλο θὰ
εἶχε πεθάνει, χωρὶς ἄλλο θὰ ἔλυοναν τὰ κό-
καλά του ἀβγαλτα κι' ἀτάραχα, κάτω ἀπὸ
μαῦρο μῆνῃα, χωρὶς κερί, χωρὶς λιβάνι, χωρὶς
τρισάγιο, χωρὶς λουλούδια, χωρὶς δάκρυα!
Ἀλλὰ ποὺ περνοῦσαν αὐτὰ ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς κά-
κως τῆς Μήτριναις! Μπαζ' ὁ Θεὸς νὰ τῆς
πῇ κανεὶς τέτοιο λόγο! Τὸν ἔτρωγε μὲ τὸ
σκουτιά!...

— Τί λέγαμε στὴν ἀρχή;... Ἀ!...
λέγαμε ὅτι ἡ κάκω ἡ Μήτριναις ἔστρεψε τὴν
πλεὺ παχειὰ κόττα τῆς, τὴ ζεμάτησε, τὴ μά-
δωσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ βράσῃ ἄκρια, συγύρισε
τὸ σπιτοκάλυβό τῆς, ἔστρωσε στὴν κορφή τῆς
παρυσίαις τὴν νυφιάτικη τὴν προκοβή, ἔδωσε
στὴν κρικέλλα τὴ σκύλα τῆς, καὶ περίμενε νὰ
ξημερώσουν τὰ Χριστογεννα γιὰ νάρθῃ ὁ ξενι-
τεμένος τῆς.

Ὅταν ἔβρασε καλὰ ἡ κόττα εἶχε βασιλεύσει
ὁ ἥλιος. Τότες ἡ κάκω ἡ Μήτριναις τὴν ἔβαλε
ἀπὸ τὴν φωτιά, καὶ τὴν ἀποβίβει πηλὰ στὸ πε-
ζούλι τῆς σιτιᾶς, καὶ ὑστερὰ παράχωσε στὴ φω-
τιά τὴ μαύρη τὴν πλάκα γιὰ νὰ καψῇ, ἔφκιασε
κουρκούτι σιταρένιο, μέσα σ' ἕνα κακάδι, κι' ἀ-
φοῦ κάηκε καλὰ ἡ πλάκα, τὴν ἔβγαλε ἀπὸ
τὴν προῦσα μὲ τὴν ταμπιδά, τὴν τίναξε, τὴν
ἔβαλε ψηλὰ στὴν πυροστιά, τὴν πέρασε ἀπὸ
τὴν ἀπάνω τὴ μεριά μὲ μιὰ λαδομένη πατσι-
βούρα, γιὰ νὰ τὴν καθάρισῃ ἀπὸ τῆς στάχτες,
καὶ νὰ μὴ κολλᾷ καὶ ἄρχισε μὲ μιὰ κουτάλα
νὰ ρίχνῃ κουρκούτι ψηλὰ καὶ νὰ φτιάχνῃ τὰ
σπέρματα τοῦ Μικροῦ Χριστοῦ—τῆς χριστου-
γεννατικῆς τηγανίτης, καὶ ὅταν σόθηκε τὸ
κουρκούτι, κι' ἔκανε ὅσες τηγανίτες ἔπρεπε νὰ
κάνῃ, τῆς ἔβγαλε μιὰ-μιὰ σ' ἕνα τεφί ἀλειμ-
μένο μὲ πετιμέλι, περιχύνοντας τὴν κάθε μιὰ
μὲ πετιμέλι, γιὰ νὰ κολλήσῃ ἡ μιὰ μὲ τὴν
ἄλλη, κι' ἔτσι ἔγιναν σὰν πῆττα. Σκέπασε
ὑστερὰ τὸ τεφί μὲ τὸ πιαστήρι, καὶ ἀφοῦ ἔφα-
γε λίγες τηγανίτες, ποὺ εἶχε κρατήσει χώρα,
ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς μπροστὰ στὸ εἰκόνημα
παρκαλῶντας τὴν Κυρά τὴν Παναγιά νὰ τῆς
φέρῃ τὸ παιδί τῆς γερό καὶ καλὰ ἀπὸ τὰ ξένα,
πῆρε τὴν τσέρκα τῆς, χάλιασε καὶ σκέπασε τὴ
φωτιά, ἔδωσε τὸ λυχναρί καὶ πιάγισε ψηλὰ
στὴν νυφιάτικη τῆς τὴν προκοβή γιὰ νὰ κοιμη-
θῇ, γιατί ἦταν περασμένη ἡ ὥρα. Τὸ βιβλὸ
πρωί, νύχτα ἄκομα, ἄμα ἄκουσε τὸ σήμαντρο
τῆς ἐκκλησιᾶς, σηκώθηκε, νύφτηκε, ἄναψε τὸ
καντήλι στὸ εἰκόνημα, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς,
ἄναψε τὴ φωτιά καὶ ἔβαλε ψηλὰ ἕνα μεγάλο
κούτσουρο, ἔφκιασε τρία τέσσαρα κριά, ἀπὸ
ἀπὸ ἕνα κρουγγί ποὺ ἦταν ψηλὰ καὶ σὲ μιὰ
σκαλοπόρδα, γέμισε τὸ ροῖ τῆς λαδί, κλειώ-
ντας πίσω τῆς τὴ θύρα μόνο μὲ τὸ μάν-
ταλο, γιὰ νὰ μὴ μπόρῃ νὰ μῆ μὲ τὸ ξενιτε-
μένο τῆς τὸ παιδί μοναχό του. Ἦταν τόσο βέ-
βαιη ἡ κάκω ἡ Μήτριναις ὅτι θὰ ἔρχονταν χωρὶς
ἄλλο ὁ Γιάννης τῆς εἰκνὸν τὸ πρωί, ποὺ μπο-
ρούσε νὰ βάλῃ στοίχημα τὸ κεφάλι τῆς τὸ ἴδιο.

Κάθισε στὴν ἐκκλησιά ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς λει-
τουργίας ὡς τὸ τέλος, καὶ κατὰ πῶς τὸ συνη-
θῶσε πάντα, πῆγε στὴ θύρα τοῦ γιεροῦ πρῶ-
τη-πρώτη γιὰ νὰ μεταλάβῃ μυστήριον ἀπ' ὅ-
λο τὸ ἄλλο τὸ χωριό, γιὰ νὰ πᾶν γλήγορα
στὸ σπιτί τῆς, νὰ δεχθῇ τὸ παιδί τῆς, ποὺ ἔρ-
χονταν ἀπὸ τὴν ξενιτιά. Ἐτοί τὸ ἔκανε πάντα,
καὶ ὁ παπᾶς ποὺ ἤξερε αὐτὴ τῆς τὴν ἀδύ-
ναμία τὴ μετὰ τὴν πρώτη ἀπ' ὅλους, κι' ἀφοῦ
πῆρε καὶ τὸ ἀντίδωρό τῆς, βῆκε τρεχάτη ἀπὸ
τὴν ἐκκλησιά, κρατῶντας στὸ χέρι τῆς τὸ ἄ-
δοιο τῆς τὸ ροῖ, καὶ τράβησε ἴσια γιὰ τὸ σπι-
τοκάλυβό τῆς.

Ἦταν ἄκομα νύχτα ὅταν γύριζε, ἀλλὰ ἡ
συννεφιά ἡ βραδεία, ἔκανε τὸν οὐρανὸ μαῦρο καὶ
φθιό. Ὁ ἀνέμος τραβοῦσε δυνατὸς καὶ αὐτὴ

ἔτρεχε πατώντας, ὅπως λάχαινε μέσα στὲς λά-
σπες, γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ γληγορότερο στὸ σπιτο-
κάλυβό τῆς, καὶ νὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιὰ τὸ
παιδί τῆς Μπαλινάρας στὴν αὐλή τῆς, κύ-
ταξε δόλογο, γιὰ νὰ δοκηθῇ, ἂν κλωτοσβρον-
τῇ κανένα μουλᾶρι, καὶ μὴ δοκῶντας τίποτε,
βῆκε στὸ δρόμο καὶ τράβηξε κατὰ τ' ἀγνάντι,
καὶ ἄμα ἔφτασε στὴ μεριά, ποὺ εἶχε ξεχωριστῇ
τὸ Γιάννη τῆς φώναξε μὲ μεγάλη φωνή:

— Ὡρε Γιάννητση!!!! Γιάννη οὐο
ουο!!!!

— Ὅρσεεεεε!!!!
Ἀπολογίσθηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μακριά.
— Χτύπα γλήγορα παιδάκι μου!

Τοῦ ἀντιλογίσθηκε ἡ κάκω ἡ Μήτριναις.
Σὲ λίγο τὸ ποδοβολητὸ τοῦ μουλᾶρι ἀ-
κούονταν ἔσπερτα, ἀλλὰ ἡ κάκω ἡ Μή-
τριναις δὲν τὸ κουνούσε παραπέρα ἀπὸ ἐκεῖνη
τὴ μεριά. Τὸν περίμενε ἐκεῖ τὸ Γιάννη τῆς, ὅσο
ποῦ ἦρθε.

— Παιδάκι μου καὶ ψυχούλα μου!
— Μανούλα μου! Ποιὸς σοῦ πῆρε τὰ σχα-
ρίκια καὶ βῆκε ἰδῶ τέτοια ὥρα;
— Ἡ ἐλπίδα μου, ψυχούλα μου! Ἡ ἀνί-
κητὴ ἐλπίδα μου, ποὺ φώλιαζε μέσα στὴν καρ-
διά μου!

Ὁ Γιάννης κατέβηκε ἀπὸ τὸ μουλᾶρι καὶ
μάννα καὶ παιδί γέννηκαν ἕνα κορμί, ἀπὸ τὸ
σφιχταγκάλισμα. Ἐκεῖ στὴν ἴδια μεριά, ποὺ
ἀγκαλιαστήκαν καὶ φιληθήκαν μάννα καὶ παιδί
ἰδῶ καὶ τόσα χρόνια τὸ θεόπικρο ἀγκάλισμα
καὶ φίλημα τοῦ ξεχωριστοῦ, στὴν ἴδια μεριά
μάννα καὶ παιδί ξαναφιλιώσαν καὶ ξαναγκα-
λιάζονταν πάλι τὸ χαρμόσυνο φίλημα κι' ἀγ-
κάλισμα τοῦ ἔρχομο!

Κι' ἔτσι φιλιώντας καὶ ἀγκαλιάζοντας ἔφτα-
σαν στὸ σπιτοκάλυβό. Μιὰ βραδεία ντουρεκιά
ἔπρεπε στὸν αὐλόγυρο τῆς κάκως τῆς Μήτριναις,
ποὺ βρόντησε ὅλο τὸ χωριό. Ἡ χαρὰ τῆς κά-
κως τῆς Μήτριναις, οὔτε γράφεται, οὔτε μο-
λογιέται.

— Μωρὲ τί τρέχει; ἔλεγε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.
— Κάποιος ξενιτεμένος ἦρθε! ἀπολο-
γιάσαν.

Σὲ λίγο ὅλο τὸ χωριό ἔμαθε ὅτι ἦρθε ὁ Γιάν-
νης τῆς κάκως τῆς Μήτριναις ἀπὸ τὰ ξένα,
κι' ἔτρεξαν νὰ τὸν καλωσορίσουν. Τὸ σπιτοκά-
λυβό τῆς κάκως τῆς Μήτριναις γέμισε κόσμο,
κι' ἀχολογοῦσε ἀπὸ φίλημα, εὐχὲς καὶ κα-
λωτοριάματα. Ὁ οὐρανὸς εἶχε φέξει, κι' ὁ ἥ-
λιος ἔβγαλε πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, καὶ ὅταν ὁ
κόσμος τραβήχτηκε καὶ τὰ λειανοπαῖδια πῆραν
τὰ καλούδια, πού τοὺς ἦσαν ταμμένα τόσες φο-
ρές, κι' εἰμιναν μάννα καὶ παιδί μοναχοὶ τους,
τότες ἡ κάκω ἡ Μήτριναις κύνταξε καλὰ καλὰ
τὸ Γιάννη τῆς, καὶ βλέποντας λίγες ἄσπερες
τρίχες στὰ μουστάκια του, καὶ στὰ μαλλιά του
τοῦ εἶπε μὲ κάποιον μελαγχολικὸ τόνο:

— Ἀργίστε! νὰ γερᾷς, παιδάκι μου, κα-
κὸ ποῦ μ' ἦρε!

— Ἀμ τί δά! Μισοκαίριаса, μάννα μου!

Τῆς φάνηκε παράξενο τῆς κάκως τῆς Μή-
τριναις ἡ κουβέντα τοῦ Γιάννη τῆς, γιατί τῆς
φαίνονταν ὅτι δὲν εἶχαν περάσει παρὰ λίγα χρό-
νια, τρία ἢ τέσσαρα μοναχά, ἀφρόντας τὸν ξε-
κίνησε, ὁλοσδιόλου ἀμύσταχα, γιὰ τὰ ξένα.
Τῆς φαίνονταν παράξενο, ποὺ τὸν ἔβλεπε καὶ
μουστακωμένο ἀκόμα! Τότε γιὰ νὰ καταλάβῃ
καλεῖται. πῆγε στὸ δεξιὸ τῆς θύρας, σήκωσε
τὸ σκέπασμα, πὸ τὸν καθρέφτη, καὶ γιὰ πρῶ-
τη φορὰ, ἀφρόντας ξενιτεύτηκε ὁ Γιάννης τῆς
κύνταξε μέσα τὸ πρόσωπό τῆς. Εἶδε τὰ μαλ-
λιά τῆς κάτ' ἀσπρὰ βερμύα, καὶ τὸ πρόσω-
πό τῆς, πρόσωπο βάρους! Ἀναστράφηκε μέσα
πὸ τὴν καρδιά τῆς, καὶ εἶπε μὲ καλὸ μεγάλο:

— Γέρασα ἡ καμμένη καὶ δὲν θυμῶ!

Κι' ὑστερὰ ἀπὸ λίγη σιωπὴ ξανάειπε:

— Ἀφοῦ σ' ἀπόλαψα παιδάκι μου τὸ ἴδιο
κάνει κι' ἂν γέρασκαμ, κι' ἂν δὲ γέρασκαμ.
Ὑστερὰ ἀπὸ τὸ φαγητὸ ὁ Γιάννης ἔδωκε
στὴ μάννα του μιὰ σακκουκα γεμάτη φλωριά,
γιὰ νὰ τᾶξῃ δικὰ τῆς, καὶ νὰ δίνη γιὰ τὴ ψυ-
χὴ τῆς, καὶ τῆς διηγῆται τὴν ἱστορίαν τῆς ξε-
νιτιάς του:

«Φεύγοντας, μανούλα μου, ἀπέδω, πῆγα,

ὅπως ξέρεις, στὴ Βλαχιά. Τὴν ἴδια μέρα ποὺ
ἔφτασα ἐκεῖ πῆκα σ' ἕνα ἀρεντικό, κι' ὑστε-
ρὰ ἀπὸ λίγες μέρες ξενιτῆσαμ ἀντάμα γιὰ
τὴ Μολνταβιά, ὅπου εἶχε τὴ φριλλία του καὶ
τὰ χτήματά του. Ὁ ἀρεντικός μου αὐτὸς ἔ-
δειξε τόση ἀγάπη καὶ συμπάθεια γιὰ μένα ποὺ
δὲ μοιολιέται. Μὲ θεωροῦσε σὰν παιδί του καὶ
καλεῖται. Ἐκεῖ μιὰ μέρα, ὑστερὰ ἀπὸ λίγα
κιφρο, μοῦ ἔδωκε ἕνα γράμμα, καὶ τὸ γράμμα
αὐτὸ διαλάβαινε ὅτι πείθανες σύ. Μαθόντας
τὴν εἰδηση, κόπηκα ἀπὸ τὰ κλάματα μου.
Αὐτὸς κι' ἡ γυναῖκά του προσπαθῶσαν μὲ κα-
τὸ πῶς νὰ μὲ παρηγορήσουν, καὶ στὰ ὑστερὰ
μῶ-αζαν νὰ μὲ κάνουν παιδί τους, καὶ νὰ μὲ
ραβωνιάσουν μὲ τὴ μοναχοθυγατέρα τους. Αἱ
ἦταν βολετὸ νὰ παντρευτῶ ποτὲ ἰδῶ στὴν ἡ-
νιητιά, ἀλλὰ ὁ θάνατος τῆς μάννας μου, κι' ἡ
κάνε νὰ μοῦ φαίνεται φαρκμάκι ἡ γλυκύτητα
πατρίδα, νὰ μοῦ φαίνεται ἔρημια! Μῆρα μὲ
τὴν μέρα ὅμως συνήθισα μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ πε-
νάτου σου, ἀλλὰ ἡ πατρίδα χωρὶς μάννα, χω-
ρὶς ἀδελφία καὶ πρωταξάδερφια μοῦ φαίνονταν
μαύρη καὶ σκότεινη, κι' ἔτσι ὑστερὰ ἀπὸ τὴν
χρόνια παντρεύτηκα τὴ μοναχοθυγατέρα τοῦ ἀ-
ρεντικοῦ μου, κι' ἀπόφρευα νὰ γνωρίζω καὶ μὲ
πατριώτες, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀνοίγῃ ἡ πληγὴ τῆς
πατρίδας, ποὺ εἶχα μέσα μου».

— Οὐί! παιδάκι μου, τί μοῦ λές!...

παντρεύτηκες!

Ἐσπρόντισε ἡ κάκω ἡ Μήτριναις τραβώντας
τὰ μάγουλά τῆς.

— Σωπᾶ, μάννα, ν' ἀκούσης πρώτα, κι'
ὑστερὰ κρίνει!

— Λέγε γυιέ μου!

— Πῆρα τὴ θυγατέρα τ' ἀρεντικοῦ μου
ἀλλὰ προκοπὴ τίποτε! Πέθαναν τὰ πεθερικά
μου γλήγορα, καὶ ὑστερὰ ἀπὸ λίγα χρόνια πᾶν
καὶ ἡ γυναῖκά μου, στὴ γέννα ἀπανοήθη! Μ'
ἄφησε ἕνα παιδάκι, ἀλλὰ σ' ἕνα δὲ μῆνης πᾶν
κι' αὐτὸ! Σειληρισμός! Τότε πῆρα, ὅλο τὸ
βιό, ποὺ εἶχαν ἀφήσει τὰ πεθερικά μου, καὶ τρά-
βησα τὸν ἀνήφορο μακρύτερα, μέσα σὰ χόνη,
στὴν ἐξοχουμένη Μόσχα τῆς Ρουσίας! Ἐπὶ
ζούσα, σὺν ἔρρημος, ποὺ ἦμουν, χωρὶς νὰ μὲ ἔξῃ
κανεὶς, ποῦθε κρατοῦσε ἡ σκούφια μου. Πῆρα-
ν ἀπὸ τότε χρόνια καὶ χρόνια. Τὸν περασμένον
Μᾶν γένονταν ἡ Στέψη τοῦ Αὐτοκράτορα τῆς
Ρουσίας, κι' ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ τέσσαρα πέρτα
τοῦ Κόσμου, κόσμος καὶ κομακίνας. Ἀνάμεσα
στοὺς πολλοὺς ὑπάρχονταν καὶ καμπόσοι πατρι-
ῶτες μας, πλοῦσιοι, καὶ ἡ Βασιλισσά μας ἡ Ὀλγα
μὲ τὸ Διάδοχο, καὶ ἄλλα ὅσο παιδιὰ τῆς, καὶ
μὲ ὅλο τῆς τὸ φουσατὸ. Ὁ πόνος τῆς Πατρίδας
μὲ τραβοῦσε στὸ παλάτι, ποὺ ἦταν κομμένη
ἡ Βασιλισσά. Πῆγα πολλές φορές γιὰ νὰ εἶπω
τῇ Βασιλισσᾷ καὶ τὰ βασιλόπουλα ἀπὸ μακριά.
Ἐκεῖ γνωρίστηκα μ' ἕνα ὑψηλὸν τὸ βασι-
λικὸ φουσατὸν κι' ἀπ' ὁμῖλια σ' ὁμῖλια καὶ
μὲ τὸ «ποῦθε εἶσαι καὶ ποῦθε εἶμαι», νύμφη
καμιν πατριώτες... καὶ τί ἐπαίτιας;... γο-
ριανοί! Καὶ ὅταν τοῦ εἶπα πῶς εἶμαι τῆς Μή-
τριναις τοῦ Ζώτου παιδί, μὲ κύνταξε καὶ
καλὰ καὶ μοῦ εἶπε μὲ θυμῶ: »

— Μωρὲ σ' εἶς ὁ Γιάννης τῆς κάκως τῆς
Μήτριναις;

— «Ὁλος κι' ὅλος!»

Τοῦ εἶπα, κ' ἄρχισαν νὰ τρέχουν τὰ δάκρυά
μου ποτάμι, κι' ἡ καρδιά μου νὰ φουσκῇ σὰ
βουλό.

— «Βρέ, τρισκατάρτα, μοῦ εἶπε μὲ πλεῖ-
στο ἀκόμη θυμῶ, γιατί δὲ γράφεις τί μάννα
σου; Γιατί δὲν τῆς στέλλεις χρηματά νὰ ζήσῃ
σὰν ἄνθρωπος, καὶ σὰ γριὰ γυναῖκα; Γιατί τὴ
λησμονήσες τόσα χρόνια; Γιατί...; Γιατί...!

Μοῦ φάνηκε πῶς ἀνοίξαν τὰ οὐράνια. Θυμ-
πώθηκα ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ χύθηκε μυστὰ μὲν
ἀπὸ τὴν εἰδηση ὅτι ζῇ ἡ μανούλα μου...!

— Βρέ, ἀδερφέ, τοῦ λέγω, μὴ μὲ παραπαί-
ρης εἶσαι! Ἐγὼ ἔχω γράμμα ἰδῶ καὶ τριάντα
χρόνια ὅτι ἡ μάννα μου εἶναι πεθαμένη... ὅτι
ἔχῃς κἄνα λάθος!...

— «Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ! μοῦ λέγει. Ἡ
μάννα σου, ὡρὲ μπουμπουνισμένη ζῇ καὶ ζῶνται
μὲ τῆς ἀργατεῖας, καὶ σὺ κάθισαι στὰ ξένα καὶ

— «Μὰ, τὴν ξέρεις καλὰ τὴ μάννα μου; τοῦ
λέγω.»

— «Μωρὲ τὴν κάκω τὴ Μήτριναις, δὲν ξέρω,
τὴ γειτόνισσά μου; Για χιμένο μ' ἔχεις; »

Τότε τὸν ἀγκάλιασα σφιχτὰ καὶ φιλιώντας
τον τοῦ εἶπα, γιὰ ὑστερὰ φορὰ, γιὰ νὰ βεβαιω-
θῶ καλεῖται.

— «Ἀλλ' ἴθιαι στὸν Θεὸν μας, καὶ στὴν Πα-
τρίδα μας, ζῇ ἡ μάννα μου; »

— «Ζῇ καὶ παραζῇ, τοῦ εἶπα, καὶ σὲ καρ-
τεράει κάθε μέρα, κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή! »
Μοῦ φάνηκε τότες ὅτι κέρδισα ἕνα βασιλεῖο.
Μοῦ φάνηκε ὅτι ἦμουν πλεὺ εὐτυχισμένος ἀπ'
ὅλους τοὺς βασιλεῖδες τοῦ Κόσμου, καὶ ἀπ' ὅλα
τὰ βασιλόπουλα, ποὺ ἦταν μαζωμένα στὴ
Μόσχα.

— «Ζῇ ἡ μάννα μου, εἶπα μέσα μου, καὶ μὲ
μὲ καρτεράει, κι' ἔγὼ κάθουμι στὰ ξένα! Νὰ
φύγω τὸ γληγορότερο! »

Κι' ἔτσι πούλησα, ὅτι εἶχα καὶ δὲν εἶχα
ἔμασα τὸ ἕνα μου καὶ τὸ ἄλλο μου, καὶ κίνησα
γιὰ ἰδῶ καὶ ἦρθε γερός καὶ καλὰ, δόξα σοι ὁ
Θεός! »

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκανε τρεῖς
φορὲς τὸ σταυρὸ του, μὲ μεγάλη κατάνηξη.

— Πιστεύω, μάννα μου, τὸν φεύτικο θάνατό
σου τὸν ἔπλασε ἐπισταυτὸ ὁ πεθερὸς μου, γιὰ νὰ
μὲ κἀνῃ γαμπρό του. Ἀλλὰ βλέπεις; Δὲν τῶ-
στρεψε τὸ ἄδικο ὁ Θεός. Ὅπως δούλεψε εἶσαι
ἀπόλαψε, καὶ ὅπως ἔστρωσε εἶσαι πλαγίσιαι!
Θεὸς σχωρήσαν ὅμως ἂς ποῦμε τώρα!

Χ. Χρηστοδασίλης.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ ἀκατάληπτος καὶ ἀνεμήνευτος Γέννησις
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἔγε-
νετο κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς Ἀνατολικῆς
Ἐκκλησίας τῇ 5508 ἀπὸ κτίσεως κόσμου, βα-
σιλεύοντος τῆς Ἰουδαίας Ἡρώδου τοῦ μεγάλου,
ὅστις λαβὼν τὴν βασιλείαν ἀπὸ τῶν τῆς Ρώ-
μης Αὐτοκρατόρων κατεδυνάστευσεν ἐτὶ 33
τὸν Ἰουδαϊκὸν λαόν. Ἐγεννήθη δὲ ὁ Σωτὴρ
ἡμῶν ἐν Βηθλέμ, πόλει τῆς Ἰουδαίας, ὅπου
ἀναβὰς ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας
συμπαρέλαβε καὶ Μαριὰμ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ,
ἐγκυον οὖσαν, ἵνα, κατὰ τὸν ἐκείναις ταῖς ἡ-
μέραις ἐκδοθέντα ὁρισμὸν τοῦ τότε μοναρχοῦντος
Αὐγούστου Καίσαρος, ἀπογραφῶσι καὶ αὐτοὶ εἰς
τὸν κατάλογον τῶν ὑπηκόων. Ἐλαθούσης δὲ τῆς
ὥρας τῆς γεννήσεως καὶ διὰ τὴν συρροὴν τοῦ
πολλοῦ πλήθους, ἦν ὄντος ὅπου περιττοῦ ἐν
τῷ δημοσίῳ καταλύματι, ἠνάγκασεν ἡ περί-
στασις τὴν Παρθένον, ἵνα, εἰσελθούσα εἰς σπή-
λαιον κείμενον πλησίον τῆς Βηθλέμ καὶ εἰς
σταῦλον τῶν ἀλόγων χρησιμεύον, γεννήσῃ ἐκεῖ
καὶ σπαργανώσασθαι τὸ γεννηθὲν βρέφος ἀνα-
κλίνῃ αὐτὸ ἐπ' αὐτὸν φάτην. Ἀλλ' ἐνῷ ἡ γῆ
τοσοῦτον πενιχρῶς ὑποδέχεται τὸν γεννηθέντα
Σωτῆρα ὁ οὐρανὸς ἀνωθεν ἐπανυψοῖται τὴν κο-
σμοσωτήριον αὐτοῦ ἐμορφίαν. Ποιμένες τινεὲς
εἰς τῆς Βηθλέμ τὰ περίε, τῶν ἰδίων προβάτων
φύλακας ἄγρυπνοι, περιλαμβόμενες αἰνιδικῶς
ὑπὸ ἐξαισίαν φωτός, εἶδον ἐμπροσθεν αὐτῶν ἄγ-
γελον εὐαγγελιζόμενον εἰς αὐτοὺς τὴν τοῦ Κυ-
ρίου χαρμόσυνον γέννησιν. Καὶ εὐθὺς εἶδον καὶ
ἦκουσαν ὁλόκληρον στρατιάν οὐρανίαν Δυνά-
μεων ὑμνούντων τὸν Θεὸν καὶ λεγόντων. Δόξα
ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀν-
θρώποις εὐδοκία.

ΜΕΤΑΞΥ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ
τῆς Σερβικῆς, καθ' ἃς ἔχουμε ἰδιαιτέρας πλη-
ροφονίας, ἤρχισεν ἡ διεξαγωγὴ διαπραγματεύ-
σεων τινῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Σκοπειῶν.
Τὰς συνεννοήσεις ταύτας προκάλεσεν αὐτὴ ἡ
Σερβικὴ κυβερνήσις, ἥτις ἐξήντησε τὴν μεσολά-
βησιν τῆς ἡμετέρας κυβερνήσεως πρὸς ἐπιτεῦκιν
συμβιβασμοῦ τινός. Δὲν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι
ἡ κυβερνήσις δὲ ὑπεραρχοῦσα τῶν ἐθνικῶν συμ-
φερόντων, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ Σέρβοι εὐρισκόμε-
νοι ἐν τῷ ἀδίκῳ ἤρχισαν νὰ ὑποχωρῶσιν ἐν τῇ
πρώτῃ γραμμῇ. Δὲν γνωρίζομε ποία λαοὶ θὰ

ἐπὶ βῆθ, λεγεται ὅμως ὅτι κατὰ πάσαν πιθανό-
τητα ὁ Μητροπολίτης Σκοπειῶν Ἀμβρόσιος θὰ
μετατεθῇ εἰς τὴν κενωθεῖσαν θέσιν Γρεβενῶν,
θὰ διορισθῇ δὲ εἰς Σκόπειαν ἄλλος Ἕλλην μητρο-
πολίτης γνωρίζων καὶ τὴν Σερβικὴν. Τοῦτο δὲ
ὑποδεικνύει καὶ ὁ πρέσβης τῆς Ρωσίας Νελί-
δωφ. Ἐν τούτοις ἐνεκεν τῆς ἐπιμονῆς τῶν Σέρ-
βων καὶ τοῦ φλέγοντος ζητήματος τῆς παραδό-
σεως τοῦ ἀποστάτου Ἀνθίμου ἐρεθισμός σοβα-
ρὸς παρετηρήθη μεταξὺ τοῦ ἐν Κωνσταντινου-
πόλει ἑλληνικοῦ στοιχείου. Κεφαλῆαι δὲ καὶ
ἄλλοι Ἕλληνας ὁλισθόντες κατέλαβον πάνο-
πλοι τὰ στενά, ὅπου εὐρίσκεται ἡ οἰκία, ἐν ᾗ
κρύπτεται ὁ ἀποστάτης μητροπολίτης. Ἐνεκα
δὲ τοῦ ἐρεθισμοῦ τούτου καὶ τῶν ἀπειλούμενων
ταραχῶν, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτὴς
τῆς Ἑλλάδος, κ. Μαυροκορδάτος προσεκάλεσεν
εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἑλληνικῆς πρεσβείας τοὺς
Ἕλληνας προκρίτους καὶ συνίστησιν εἰς αὐτοὺς
μετροπᾶσιαι, ὑποσχέσας ὅτι τὸ ζήτημα θὰ
λυθῇ κατὰ τὰς εὐχὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ Ρούτερ διεσάλπισεν
ὅτι ὁ Σουλτάνος παρεχώρησε πάσας τὰς αἰτηθε-
σας μεταρρυθμίσεις. Τὸ βρῦλημα ὅμως οὐδαμῶς
εὔρε πιστίν, ἀφοῦ ε

Μετσόβου Βεζιχί βέης. 'Αντ' αὐτοῦ δὲ ὑπογραμμάτους τοῦ Πρωτ. Μετσόβου διωρίσθη ὁ ἐν γραφείῳ τοῦ ἀνακριτοῦ Ἰωαννίνων ἐργαζόμενος Ταχσὴν ἐφένδης. Πάντες οὗτοι δόσαντες τὸν νενομισμένον ὄρκον ἀνέλαβον τὰ καθήκοντα αὐτῶν.

— Ἀφίκετο εἰς Ἰωάννινα, ἀποσταλείς παρὰ τῆς Γεν. διευθύνσεως τῆς γεωργικῆς τραπέζης ὁ Ἐγίουπ Σαμβέρης, πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐν τῷ Βιλαετίῳ τραπέζων.

— Τὴν νύκτα τῆς 25—26 παρελθ. περὶ τὴν 12 ὥραν καὶ 5 λεπτά, ἤσθάνθησαν ἐν Ἰωαννίνοις ἀρκετὰ ἰσχυρὸν σεισμόν. Τὴν δὲ νύκτα τῆς 11—12 παρελθ. συνέβη καὶ ἐν τῷ τμήματι Γεονόσης δις ἰσχυρὸς σεισμός. Εὐτυχῶς ἐξ ὧν τῶν σεισμῶν τούτων οὐδὲν δυσάρεστον συνέβη.

— Ὅστις δὴποτε ἔχει ἀντίρρησην ἢ ἀξιώσιν τινα ἐπὶ τῶν ἱμνιάκι χουμαγιούν τσιφτικίων, ὧν ἡ καταγραφή ἐγένετο πρὸ ἐνὸς χρόνου, δύναται νὰ υποβάλῃ αὐτὴν ἐντὸς 31 ἡμερῶν ἀποτεινόμενος εἰς τὴν Ἐξουσίαν. Μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης θὰ γείνη παρὰ τῆς Γεν. Διοικήσεως Ἰωαννίνων ἡ ἐπικύρωσις τῶν βιβλίων τῆς καταγραφῆς, δηλαδὴ ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι τὸ χωρὶς τῶν εἶναι μούλκι καὶ ὄχι τσεφλῆκι ἀμέσως πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ ἐγείρουν ἐνστάσεις εἰς τὴν διοίκησιν Ἰωαννίνων διότι μόλις ὑπολείπονται 15 ἡμέραι καὶ ἂς μὴ κατηγορῶσιν ἄλλους, ἐὰν δὲν σπεύσουν, παρὰ ἑαυτοὺς.

— Πρὸ ἡμερῶν ἐκυκλοφόρησεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐγράφη ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ἡ εἰδῆσις ὅτι ἐν Ἰωαννίνοις συνελήφθησαν ὡς μέλη ἐπαναστατικῆς ἐταιρίας τρεῖς ἐκ τῶν προκρίτων. Ἡ εἰδῆσις αὕτη ἐξελέγχεται ἐντελῶς ἀνυπόστατος.

— Ἐγνώσθη ὅτι οἱ ρεθόφιδες ἀπερχόμενοι εἰς τὰς ἐστίας τῶν προέβησαν εἰς τινὰς διαρπαγὰς καθ' ὁδὸν (πλιάτσικο) αἰτίνες εἶνε συνήθη εἰς παρομοίας περιστάσεις.

— Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἠπείρου κατέπεσεν ἄφθονος χιὼν καὶ οἱ κάτοικοι κατεκλύσθησαν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, πολλαχοῦ δὲ διεκόπη καὶ ἡ συγκοινωνία.

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Πρεβέζης τὰ ἐξῆς : « Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἐορτῇ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσίων Νικολάου, τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, τὸ ἐνταῦθα ὑποπροξενεῖον τῆς Ρωσσίας, ἐώρτασεν ἐπισήμως, ψαλλείσης ὑπὸ παντός τοῦ ἱερατικῆς κλήρου ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναφ̄ δοξολογίας εἰς ἣν παρέστη ἐν μεγάλῃ στολῇ ὁ ὑποπρόξενος τῆς Ρωσσίας κ. Δ. Σκέφερης, καὶ πάντες οἱ πρόξενοι καὶ ὑποπρόξενοι τῶν ἐνταῦθα ξένων Δυνάμεων μετὰ τῶν διερμηνέων τῶν καὶ καθάσιδων, ἐκ μυρίων δὲ στομάτων ἠκούσθησαν ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου. Ἡ τελετὴ ἐν γένει ὑπῆρξεν ἐπιβάλλουσα καὶ μεγαλοπρεπὴς διότι ὁ κ. ὑποπρόξενος ἐπροσημοποιήθη νὰ κάμῃ ὅ,τι ἐπρεπε πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου, μετὰ δὲ τὴν τελετὴν ἄθροισ προσήλθον οἱ ἐπισκέπται ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κ. ὑποπροξένου ὅπως χαιρετήσωσι καὶ εὐχθῶσι ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου. Τὴν ἐσπεραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὸ ὑποπροξενεῖον ἐφωταγωγῆθη καταλλήλως, καὶ ὑπὸ τοὺς ἥχους τῆς παιανίζουσας ἐγχωρίου μουσικῆς, καὶ τῶν λάμπων τῶν καιομένων βεγγαλικῶν φῶτων πλῆθος λαοῦ ἐχόρευσε κάτωθι τοῦ ὑποπροξενεῖου ζητωκραυγάζον ὑπὲρ τοῦ αὐτοκράτορος. Δίκαιος ἐπαινος ὠφεῖται εἰς τὸν κ. ὑποπρόξενον θελήσαντα νὰ ἐορτάσῃ οὕτω μεγαλοπρεπῶς τὴν ἐορτὴν τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου καὶ τοῦ προστάτου τῆς Ὀρθοδόξιας παρὰ τοῦ ὁποῖου οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἀναμένουσι ἐλάφρυνσιν τῶν δεινῶν τῶν. Τὸν κ. ὑποπρόξενον ἀτυχῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ γνωρίσω, καθ' ὅμως πληροσφορμαί εἶνε ἐκ τῶν καλλιτέρων, καὶ ἐπαξίως ἀντιπροσωπεύει τὴν Ρωσικὴν κυβέρνησιν ἥτις ἄμα ἐδύστησε τὸ ὑποπροξενεῖον Πρεβέζης διώρισε τὸν κ. Σκέφερην, ἀνδρὰ φιλοπάτριδα ρέκτην καὶ πρόθυμον νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ ἀνατεθέντα αὐτῷ ἀξιώματα. Ἐν γένει δὲ παρατηρῶ ὅτι ἐν Ἠπείρῳ τὰ συμφέροντα τῶν χριστιανῶν πολλῆς τυγχάνουσι προστασίας παρὰ τοῖς ρωσικοῖς προξενίοις καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλομεν ἀπεριόριστον τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τε

τὴν Ρωσικὴν κυβέρνησιν καὶ πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους προξένους αὐτῆς.

Η ΑΓΑΠΗ

Ἡ Μάγισσα καὶ τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης

Τοιοῦτον τίτλον φέρει τὸ σήμερον ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς « Ἐστίας » ἐξελθόν, περιέχον ποίημα ἐκ πεντακοσίων περίπου στίχων τοῦ φίλου συμπατριώτου ποιητοῦ κ. Χ. Χρηστοδασίλη, τοῦ γνωστοῦ εἰς ἅπαντα τὸν φιλολογικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, ὡς διηγηματογράφου καὶ ποιητοῦ. Τὸ ἔργον τοῦτο καθαρῶς Ἠπειρωτικὴ ἡθογραφία καὶ γεγραμμένον εἰς ἀπταιστον ἡπειρωτικὸν ἰδίωμα, ἐνδιαφέρει ὅλον τὸν ἑλληνισμόν καὶ ἰδιαίτερα τοὺς Ἠπειρώτας.

Τὸ ἡμέτερον γραφεῖον διαθέτει ἑκατὸν σῶματα, καὶ ὁ βουλούμενος νὰ γείνη κάτοχος αὐτοῦ δύναται νὰ μᾶς ἐμβάσῃ εἰς γραμματόσημα τὴν ἀξίαν αὐτοῦ εἰς 50 μόνον λεπτά ἀνερχομένην.

Προσεχῶς θέλομεν γράψῃ καὶ τὴν κριτικὴν μελέτην τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὧν τῶν φιλολογούντων καὶ δημοσιογραφούντων.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

— Ἀνηγγέλθησαν ἐκ Λεβαδείας αἱ ἐξῆς πληροφορίαι. Ἐκ τῆς μεγάλης πλημμύρας παρεσύρθησαν ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἐν τῇ θέσει Ἀρμένες 500 πρόβατα τοῦ Καραμήτρου, ἕτερα δὲ 500 ἀπεκλείσθησαν ἐκ τῆς βροχῆς, ἀνήκοντα εἰς τὸν ποιμένα Κελεβοῦ καὶ ὧν ἡ τύχη ἀγνοεῖται.

— Ἐκ Τρικκάλων ἀνηγγέλθη ὅτι ἐνεκέν τῆς πολυήμερου διαρκούς καὶ συνεχούς πολυομβρίας ὑψωθέντα καὶ ὑπερχειλίσαντα τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ κατέκλυσαν τὴν πεδιάδα τῆς Θεσσαλίας πλὴν τῆς πόλεως τῶν Τρικκάλων, πολλὰ δὲ χωρία ἔπαθον καταστροφάς, ἀπειληθείσης συνάμα καὶ τῆς υπάρξεως τῶν κατοίκων. Τὰ αὐτὰ καὶ ἐν τῇ πόλει τῆς Καρδίτσας ἐν ἣ κατέπεσαν πλείστοι οἰκίαι καὶ τὸ κατάστημα τοῦ καπνοκοπτηρίου καὶ τοῦ τηλεγραφικοῦ καὶ ταχυδρομικοῦ γραφείου. Πολλὰ χωρία τῆς περιφερείας ταύτης κατεκλύσθησαν ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἠναγκάσθησαν δὲ οἱ κάτοικοι νὰ ἀνέλθουν ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν τῶν, καὶ ἄλλοι εἰς τοὺς περὶξ λόφους αὐτῆς ἵνα σωθῶσιν. Λέγεται δὲ ὅτι ἐπνίγησαν τινές. Διεκόπη δὲ καὶ ἡ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία. Ὁ Νομάρχης Τρικκάλων μετέβη εἰς Καρδίτσαν πάραυτα καὶ εἰς ἕτερα χωρία, ὧν ἡ τύχη ἀγνοεῖται ὡς ἐκ τῆς διακοπῆς τῆς συγκοινωνίας.

— Νεώτερα ἰδιωτικὰ τηλεγραφήματα ἀνήγγειλαν ὅτι αἱ ἐπελθούσαι καταστροφαὶ ἐν Θεσσαλίᾳ εἶναι πολὺ μεγάλα. Ὁ νομάρχης Λαρίσης ζητεῖ τὴν ἀποστολὴν πολεμικοῦ πλοίου εἰς Τσαγέζι ἵνα κομίσῃ λίμβους καὶ ναύτας. Εἰς Λάρισαν ἐκομίσθησαν ἤδη ἐκ Βόλου 10 λέμβοι, δι' ὧν διεσώθησαν οὐκ ὀλίγοι χωρικοί, καταφυγόντες εἰς δένδρα. Ὁ ποταμὸς Πηνειὸς παρασύρει καὶ ὀγκώδεις βράχους μετὰ πατάγου κυλισμένους μετὰ τοῦ ὀρητικοῦ ὕδατος. Πανικὸς κατέχει τὰ χωρία μὴ ἢ ἐνωσις τῶν ποταμῶν Πηνειοῦ καὶ Ληθαίου ἐπιφέρῃ φοβερά ἀποτελέσματα. Αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι ἀξιεπαίνως μεριμνῶσι πάσῃ δυνάμει.

— Εἰς τὸ φύλλον τοῦτο φιλοξενούμεν ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα διηγήματα τοῦ φίλου συμπατριώτου καὶ συνεργάτου ἡμῶν κ. Χ. Χρηστοδασίλη. Θεωροῦμεν δὲ περὶ τὸν νὰ ἐξάρωμεν ἡμεῖς τὴν φιλολογικὴν δύναμιν τοῦ διηγήματος τούτου διότι οἱ ἀναγνώσται μόνοι ἀναγινώσκοντες θέλουσιν ἰδεῖ ὅτι ἀναπλήρῃ εἰς τὴν μνήμην ἡθὴ καὶ ἔθιμα τῆς πολυπαθοῦς Ἠπείρου, θὰ συγκινηθῶσιν καὶ θὰ δακρύσωσιν ὅσοι πολὺ μακρὰν εὐρίσκωνται κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας ἀπὸ τὴν πατριὴν ἐστίν. Ὁ κ. Χρηστοδασίλης κατέλεξθη πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν λογίων διότι πᾶν ὅ,τι γράφει ἀναπαριστᾷ αἰσθημάτων, ἀναζωγονεῖ ἐλπίδας, ἐμπνέει πατριωτισμὸν καὶ διηγείρεται ἤδη τὴν ἐκτίμησιν ἀπάται διὰ τῶν ἔργων του. Ἡ δὲ « Φωνὴ τῆς Ἠπείρου » εἰς ἣν πατριωτικῶς τῷ λόγῳ καὶ ἀφιλοκερδῶς προσφέρει τὴν καλύτερον συνεργασίαν του ἐκφράζει αὐτῷ τὴν ἀπειρὸν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς.

— Ἐν μέσῳ εὐχῶν φίλων καὶ συγγενῶν, ἐτελέσθησαν ἐν Πύργῳ οἱ γάμοι τῆς ἀρίστης μορφωμένης δεσποινίδος Σαπφούς Χ. Καμήτση θυγατρὸς τοῦ ἄλλοτε διευθυντοῦ τῶν ἐκπαιδευτηρίων Καρυσσῆς μετὰ τοῦ σταφιδεμποροῦ κ. Περικλ. Σπηλιωτοπούλου. Εὐχόμεθα αὐτοῖς βίον εὐτυχῇ καὶ ἀνέφερον.

— Ἀφίκετο ἐκ Ποζιάρεβας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Μονοδένδριον ὁ κ. Βασίλ. Κοντοδήμος, ἐκ Ρωσσίας ὁ κ. Δ. Πριμχόρς δι' Ἀρτσίσταν, ἐκ Σερβίας δι'

Ἀρτσίσταν ὁ κ. Βασίλ. Χαριστιάδης, ἐκ Σμύρνης διὰ Σκαμνέλιον ὁ κ. Παντελῆς Οἰκονομίδης, ἐκ Δαρδανελίων διὰ Σκαμνέλιον ὁ κ. Κωνστ. Ζουμπούλης, ἐκ Βιτοῦς διὰ Κάϊρον ὁ κ. Δημ. Καρέτσος, ἐκ Πύργου Ρωμυλίας διὰ Δοβρινόβον οἱ κκ. Ἰω. Παπακώστας, Ἀθ. Μέλης μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἀντωνίου καὶ Νικολ. Ντόπος, ἐκ Σμύρνης διὰ Γρεβενίτι. οἱ κκ. Δημ. Πατάλης καὶ Δ. Βικης, ἐκ Σμύρνης διὰ Δρεστένικον εἰς Ἰω. Στεργίου καὶ Ἰω. Παναγιώτου.

— Ὁ κ. Ἀλέξ. Κουσίτσος, τῆς ἐν Κερκύρᾳ ἐγκατεστημένης Ἠπειρωτικῆς οἰκογενείας, ὑπαστὰς τὰς ἐξετάσεις αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τῆς νομικῆς ἀνηγορεύθη διδάκτωρ, ἐπαξίως τῶν καὶ μελετῶν αὐτοῦ. Συγχαίρομεθα αὐτὸν ἀπὸ καὶ διὰς εὐχόμενοι εὐδόκιμον καὶ εὐρὺ τὸ μέλλον ἐπιστημονικὸν στάδιον.

— Ὁ ἐξ Ἰωαννίνων διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς κ. Γώργ. Ζώτος ὑπαστὰς καὶ τὰς πρακτικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἔλαβε τὴν ἄδειαν τοῦ μετεγχεσθαι τὸν ἱατρὸν.

— Ὁ ἐξ Ἠπείρου κ. Βασίλ. Γ. Παιπῆς ἐξετάσθεις ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς ἀνηγορεύθη διδάκτωρ μετὰ τὸν βαθμὸν ἄριστον. Τὸ συγχαίρομεθα καὶ ἡμεῖς καὶ ἅπαντες οἱ πατριῶται καὶ γνώοιμοι διὰ τὴν λαμπρὰν καὶ τιμητικὴν ταύτην ἐπιτυχίαν.

— Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας τοῦ Περιοδικοῦ « Ἡ Οἰκογένεια » νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν, διότι τὸ α' φύλλον ἐκδίδεται λίαν προσεχῶς.

— Τὸ γραφεῖον τῆς φιλεκαπιδευτικῆς ἀδελότητος Βουρμπιάκης μετεφέρθη εἰς τὴν ὁδὸν Δελφεινῶν ἀριθ. 39.

ΛΗΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Κ. Πάτρως· ἐλήφθη ἐπιστολὴ σας καὶ εἰς προσεχῆς φύλλον θὰ γίνῃ λόγος. — Ἰ. Δ. Τρίκκαλα· εὐλογημένη, δὲν σὰς γνωρίζομεν καὶ συνεπῶς δὲν δύναμεθα νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς ὅσα γράφετε. Ὅπως δηλοποιεῖται ἡ τι πρέπει νὰ ἔχωμεν πίστιν εἰς τὸν γράφοντα τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα εἰς ἡμᾶς πρέπει νὰ εἴνε γνωστὸν ἡμεῖς δὲ οὐδέποτε εἰς οὐδὲνα ἐπ' οὐδὲν λόγῳ φανερώνομεν τὸ ὄνομα του· ἐννοήσατε ; — Δ. Β. Κέρκυρα· δὲν πρέπει νὰ διδῇτε πίστιν εἰς ὅσα γράφει αὐτὸ τὸ φύλλον περὶ Ἠπειρωτικῶν πραγμάτων. Ὅταν ἐλάγητε νὰ βεβαιωθῇτε ἐὰν γεγονὸς τι εἴνε ἀκριβὲς νὰ ἀναγινώσκητε τὴν « Φωνὴν τῆς Ἠπείρου ». — Σ. Π. Πειραιᾶ· ὁ λιβελογράφος ὅστις ἐξέδωκε φύλλον μόνον ὅπως ἐξυβρίξῃ τὸν συντάκτην τῆς « Φωνῆς τῆς Ἠπείρου » θὰ κληθῇ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ δώσῃ λόγον τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφέντων, ἐκεῖ ὅπου πρέπει. Ἡμεῖς ἐξακολουθοῦμεν νὰ συνηγορῶμεν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος ἡμῶν. Ἐὰν ἄλλοι λιβελογράφοι ἀδιαφοροῦμεν διότι οἱ πάντες γινώσκουσιν ἕνα ἕκαστον — Ν. Β. Πύργον Ρωμυλίας· ἡ διευθύνσις σας μετεβλήθη, λυπούμεθα ὅτι σταλέντα ἀπωλέσθησαν. Α. Κ. Καραλάσι καὶ Α. Ἀθ. Καίλῃ· διευθύνσις σας μετεβλήθη — Χ. Π. Λέσκοδατος. Θὰ σὰς γράψωμεν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διότι μᾶς ἐνθυμείσθε, λυπούμεθα διότι αἱ πολλαὶ ἀσχολῖαι δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐνθυμώμεθα ὑμᾶς ὡς καὶ ἄλλους φίλους καὶ συμπατριώτας συχνότερα. — Κ. Α. Τρίκκαλα. Βιβλίον ἀποστέλλομεν.

Τὸ εἰκονογραφημένον Ἠπειρωτικὸν Ἡμερολόγιον « Δωδώνη » τὸ περίσιν ἐκδοθὲν εἶνε τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀποστείλῃ ὡς δώρον πᾶς Ἠπειρώτης. Πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς « Ἐστίας » καὶ παρ' ἡμῖν ἀντὶ ὀρ. 2² διὰ τὰς ἐπαρχίας ὀρ. 2² 1)2² καὶ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 2² 1)2². Ὅστις ἀποστείλῃ τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα ἢ χαρτονομίσματα λαμβάνει τὴν Δωδώνην.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ

« Universitate »

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ

Τὸ ἐλληνικὸν τοῦτο καφενεῖον νεωστὶ ἠνέωξεν τὰς πύλας αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ κόν, διευθυνόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ εὐέλπιδος νέου Ἰωάννου Κωνσταντινίου Ἠπειρώτου ἐκ τῆς κωμοπόλεως Γρεβενῶν τοῦ Ζαγορίου παρέχει πᾶσαν πληροφориάν εἰς πάντα ἑλληνα ἀφικνούμενον εἰς Βουκουρεστίον. Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ καφενεῖον τοῦτο εἰς πάντα Ἠπειρώτην σαὶ εἰς πάντα ἑλληνα διερχόμενον ἐκ Βουκουρεστίου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.

Λέγεται 8—10 π. μ. καὶ 2—4 μ. μ.

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ τοὺς πτωχοὺς δωρεάν

(67 ὁδὸς Σωκράτους Πλατεῖα Ὁμονοίας 67)